

Fiú- és leánykaruhák.
Kabátok. — Költények.

Intézeti ruhák

15 éves korig. Dr. Vajtáné Fonyó Piri kész gyermekruha-
neműek árusítása S Z E G E D, Tisza Lajos körút 38., II. em.

A belügyminiszter nem tart szükségesnek új kerékpár-ellenőrzési rendszert

(A Délmagyarország munkatársától.) Huzamosabb idő óta ugyyszólván napirenden vannak a kerékpárlopások. A rendőrség több-kevesebb sikerrel nyomoz a kerékpártolvajok után, néha sikerül egy társaságot lefogni, amelyről kiderül, hogy sorozatosan lopkodta a kerékpárokat. A legtöbb ellopott kerékpár azonban sohasem kerül elő. Az államrendőrség szegedi kapitányságának közlekedési osztálya néhány hónappal ezelőtt felterjesztést intézett a belügyminiszterhez és arra tett javaslatot, hogy a kerékpárok vasvázába is granírozzák bele a számozást és ugyanerre a számra állítsák ki a kerékpártulajdonos arcképes igazolványát is. Ez a mód alkalmas lett volna arra, hogy a kerékpártolvajlásoknak véget vessen.

A rendőrség felterjesztésére most érkezett meg a belügyminiszter válasza és ez — *elutasító*. A minisztérium egyelőre nem tartja szükségesnek, hogy a kerékpárok jelenlegi nyilvántartásán változtassanak, mert valószínű, hogy ezt a kérdést országosan fogják megoldani. Egyelőre tehát Szegeden minden marad a régiben, lehetséges azonban hogy mégis bevezetnek egy módot a lopások megállítására. Egy vállalkozó ugyanis aziránt érdeklődött az iparhatóságnál, hogy kerékpármegőrző-vállalat részére kaphatna-e iparengedélyt. Az a terve a vállalkozónak, hogy a város forgalmasabb pontjain, különösen a nagyobb közhivatalok közelében *uccai kerékpármegőrzőt* állít fel, ahol pár fillérért vállalkoznak a kerékpárok felügyeletére. Az iparhatóságnak értesülésünk szerint nem volna kifogása a kerékpármegőrző felállítására ellen, kérdés azonban, hogy a város hatósága és az államrendőrség közrendészeti és közlekedési szempontból hozzájárul-e ahhoz, hogy a forgalmasabb helyeken ilyen nagyobb területet elfoglaló kerékpármegőrzőt állítsanak fel.

Négy év után 2 évi fegyházra ítélték a kommunista szervezkedés vezetőjét

„Összetévesztlenek valakivel” — védekezett Rosner Jenő

(A Délmagyarország munkatársától.) Két évvel ezelőtt bírósági tárgyalásokon sokat szerepelt Rosner Jenő budapesti kárposztossegéd neve. Rosner lett volna az, aki évekkal ezelőtt Szegedre utazott, hogy kommunista szervezkedést kezdeményezzen, szervezzen és irányítson. A detektívek sokáig figyelték az akciót, míg azután 1930 májusában a tápéi füzesekben gyülekező társaságon rajtaütöttek. A detektívek látára a gyülekezők szétszaladtak, csak három embert sikerült a helyszínen elfogni: Székely Mihályt, Szilárdi Pétert és Diós Sándort. A nyomozás során összesen 25 szegedi, vásárhelyi, budapesti és makói munkás ellen indult eljárás. Ezeket egy Rosner Jenő nevű budapesti kárposztossegéd vezette volna, de Rosner eltűnt Szegedről. A kárposztossegéd először Gera Sándorral lépett összeköttetésbe, őt bizta meg a sejtrendszert megszervezésével. Később a többiekkel is érintkezést talált. Álnevek alatt működött, a szervezkedés tagjai személyesen nem is ismerték. Rosnert nem lehetett kézrekeríteni, mert közben külföldre utazott.

A szegedi törvényszék, majd a tábla is foglalkozott a szervezkedők ügyével és valamennyiüket elítélte. A bíróság megállapította, hogy a mozgalom vezetője Rosner Jenő volt, ezért *in contumaciam* elítélte.

Nemrégiben Rosner Budapesten *kézrekerült*. Álnéven volt bejelentve a lakása, a detektívek egy másik ügy nyomozása közben akadtak rá.

A szegedi törvényszék Vild-tanácsa péntekre idézte meg Rosnert, akit a budapesti ügyészség fogházából kísért Szegedre egy fegyőr. Rosner Jenő kihallgatása során tagadta, hogy

azonos lenne azzal a Rosner Jenővel, akit 1930 óta keresnek. Előadta, hogy 1929-ben Szegeden tartózkodott ugyan, de itt kizárólag mesterségében dolgozott és semmi mással nem foglalkozott s nem is foglalkozhatott, mert akkor még 18 éves gyerek volt. Semmi köze nem volt a szervezkedéshez és ha a detektívek kaptak is személyleírást a szervezkedés irányítójáról, az a személyleírás csak véletlenül illik rá. Az a meggyőződése, hogy *összetévesztik valakivel*. Előadta, hogy külföldre munkát keresni ment és nem kommunista szervezkedést folytatni. Bejárta Ausztriát, Franciaországot, Csehszlovákiát, a honvágy hozta haza Magyarországra.

A bíróság tanuként idézte meg a főtárgyalásra a régi ügy vádlottait. Valamennyien kijelentették, hogy a vádlottak padján ülő Rosner Jenőt nem ismerik. Kihallgatva ezután a bíróság a nyomozást végző detektíveket, akik azt mondták, hogy a vádlottaktól kapott személyleírás alapján állapították meg Rosner személyazonosságát.

Dr. Balázs Sándor vád- és dr. Valentinyi Ágoston védőbeszéde után a bíróság ítéletet hozott, amelyben Rosner Jenő bűnösségét megállapító ítéletet *hatályában fenntartotta és két esztendő fegyházra ítélte*.

A bíróság az ítélet indoklásában kimondotta, hogy az 1931-es főtárgyaláson a bíróság a vádlott bűnösségét már megállapította és őt távollétében elítélte. Ez az ítélet jogerős lett. A pénteki főtárgyaláson a régebbi ítélet nemcsak hogy nem nyert megcáfolást, de megerősödött a kihallgatott tanúk vallomásával. Beigazolódott, hogy ő volt az, aki Dani, Jabroncz, Farkas álneveken szerepelt Szegeden. A bíróság enyhítő körülménynek vette, hogy a büncselekmény elkövetésekor alig haladta túl a fiatalkor határát.

Az ítélet ellen a vádlott, a védő és az ügyész is *fellebbezést* jelentett be.

Iskolai fehérneműek, kötények, gyermek harisnyák nagy választék, olcsó árak Pollák Testvéreknel

Kótay Pál halálára

Kótay Pál építésmérnök 66 éves korában Szatmáron meghalt. — olvasom lakonikus rövidséggel, mikor végigbongérok a lapokat, hogy mi történt a nyári távollétemben. Akárcsak Ebrudfalvi Jeromos segédadólisztról volna szó, úgy is, mint feljethetetlen főjéről, illetve vöről, azaz apáról, nemkülönben sógorról, ahogy azt általában olvasni szoktuk. Csak így egyszerűen: Kótay Pál, akit nem is ismerhet a mai generáció, hiszen ez a generáció vagy egyáltalában nem volt még a világon, mikor K. P. Szeged levegőjébe sugározta a rendkívüli lelke kincseit, vagy apró gyerekként örült az aranykornak.

Csodálatos idő volt a századforduló, kacagások usztak a levegőben, ahol most amerikai koncerteket közvetít a rádió, a mosolygó almák, szóló szőlők, csengő barackok illata úgy terült terhesen a városra, mintha diadalt akarna ülni a tavaszi virágzó fák álmanak beteljesülésén. A Stefánián a két katonazenekar felváltva versengett s Weber ezredes ur kislánya volt a legbájosabb Jutka, úgyis mint sógornője Ocskay brigadérosnak. A bridzset még csak Kállay Albert kultiválta Duka Marcellal. Új Józseffel s talán Hamza Gézával, a női kalapokon nem derült senki, — csak ma dőbenünk meg, fotográfiákon látva viszont őket, — a ruhák uszályosak voltak, a korzós fejedelmi lendülettel vonult keresztül a Szőke Csoda s áhítatos közönsége akadt a kávéházban annak a mesemondónak, aki szavahihetőségének tejes súlyával állította, hogy látta kivillanni a bokáját.

— Nizzai tanulóveimben... — kezdte meg „az egészen hasonló” történetét öreg Kass Jani. Hegedűs Pál főreáliskolai tanár ismételtén kivégezte Wlassics kultuszminisztert, mint aki hivatott büntetőjogi tehetséggel vezényeli a pedagógiát, hi-

tet tett amellest, hogy a modern szépirodalom nem nagy dolog, mert a Fidzsi szigeteken naponta tizezer tárcát innak, Fischer Poldi bácsi volt a világ legfinomabb nyugodt alsósjátékosa, Fary ügyvéd ur a sokgyerekes Simák mérnökkel vívta dardliscsátját, Brauswelter Ottó pedig a vicceket kísérte széljegyzetekkel, nehogy bárki is tévedésben maradjon az értelmezés tekintetében. Ha ugyanis valami kakukfiról szólt a mese, a Spingli megjegyezte:

— Tudniillik viszonyuk volt.

Kellemes legényekkel volt tele a város, most estek át az érettségi izgalmaik s ha valaki érdeklődött, hogy ki az a három ifju, ilyenféle választ kapott:

— Az elfogadó, a kibocsátó és a forgató.

Ebben a korszakban volt faipari szakiskolai tanár Szegeden Kótay Pál, a gyönyörű magyar típusú építésmérnök, a lelke mélyén bohém, de megnyilvánulásaiban szinte megmagyarázhatatlanul tartózkodó magyar ur.

Ahhoz a kompániához tartozott, amely szombatonként nehezen várta Lipcsy Ádámot, de voltaképpen Beck Pista irányítása alatt állott, mert Tömörkénynek csak lassan jött meg a kedve. A népek ugyanis örökké elhetetlenek és minduntalan felhangzik a Pista szava:

— Letörne a kezelek, ha töltenétek egy pohár bort?

Kótay Pál alapjában véve csendes ember volt, szívesen elüldögélt a pirosabrosos asztal mellett, félkönyvökre dőlve hallgatta, mint esik a szó, maga aránylag keveset vett részt a bohóságokban, amik néha az eget verték vidámságukban. Ahogy most visszagondolok rá, úgy tűnik fel, mintha mindig távol járt volna a lelke, nehezen tudott „jelen lenni.” A nevetése sem volt az a nekiereszteft, könnyekre patakzó, amelytől senki sem tartotta vissza magát, ha rájött, — legföljebb a mosolyg

jutott, de fanyar ize talán csak azóta tűnt fel, hogy elmúlt az idővel és a korral.

A lelkekben bányászni nem volt sem időnk, sem természetünk, belenyugodtunk, hogy ehhez van kedve, kedves, kellemes, okos magyar ur volt, feltétlenül mérsékletes, a hangulata legföljebb ha éjtél után érkezett meg, de akkor is a legfinomabb módon. Urbán Lajos elvégezvén napi feladatát a kávéházban, leovakodott a Kis-Kassba és bizalmas szemhunyorítással terepszemlét tartott. Már is nyomában volt másik négy tagja s huzták Kótay fülébe a saját nótáját. Az első soráért nem állók jót, nincs már cigány, aki tudná, de valahogy így kezdődött:

Nézz még egyszer a szemembe,
A szerelem lakik benne...

Epp úgy csak a végére emlékszem,

En egyetlen boldogságom,
Gyöngyvirágom.

Aztán Kótay Pál úgy maradt, a fél könyvkére dőlve s elkezdett énekelni mindenkit megfogó, magával ragadó meleg baritonján, halkan, finoman, — mit tudják azok a színészek, akik az utóbbi évtizedekben divatos „mulatási jelenetek”-et végigcsinálták a tisztavirág életű operettekben, hogy hogyan mulat az igazi magyar ur!

A Kis-Kassban magunk voltunk, valaki megállt az ajtajában, bekémlelt, aztán másokat is odacsaltak a hangok, hallgatták épp akkora áhítattal, mint mi.

Azonban Kótay Pál csendessége, hallgatagsága már megtört, férfias szép arca kiderült s ami magyar jókedvet, magyar merengést, bánatot csak rejtgethettek a dalaink, az mind csorgott most belőle, mint a júliusi olvasztott arany-nápfény.

Mindenféleképpen típus volt, típusa annak a széldületes vesztésnek, amely szinte magyar átok-